

Босна је била прва Србија

Од
видовдан
28. маја 2017.

Српске земље у 10. веку

Сви извори из раног средњег века, настали у пре 1000. године једнодушно тврде да је Босна била не само српска земља, већ централни део прве Србије на Балканском полуострву и да Срби у њој никако не могу бити агресори, досељеници, увезен елемент нити било шта слично.

Наноси пропаганде и историјски ревизионизам су донели скоро па заборав да је Босна била српска земља у средњем веку. **Аусторугарска окупациона власт на челу са „историчарем“ Бењамином Калајем је настојала да систематски потисне српску историју Босне и то кроз забрану свих књига које су тврдиле супротно.**

Тако је Калај дошао у позицију да забрани сопствену књигу коју је писао док је службовао у Београду и у којој је наравно тврдио и утврдио да је босанска држава у средњем веку била српска у сваком погледу. После је српска и југословенска историографија преузела такав манир **по коме се српско присуство у Босни претвара у „словенске“ или неко друго, само да није српско.**

Нема много сачуваних историјских извора о првим вековима битисања Срба и Хрвата по њиховом доласку на Балканско полуострву у 7. веку.

Најстарије податке о њима даје нам **Константин VII Порфирогенит.**

Хрвати су, према њему, због приче која није у потпуности систематизована створили 1 или 2 државе, а Срби 4.

Хрватска се протезала од почетака Истре (Лабин) до реке Цетине.

Србија се, каже Порфиригенит, граничила са Хрватском на подручју Ливна и жупе Цетине (територија бивше Општине Сињ за време СФРЈ). Што значи да је западна, према Порфиригениту северна, граница Србије (не неке од српских држава већ баш Србије) била негде на реци Уни, а не на реци Врбасу како неки мисле а тако кажу и аутори Историје Републике Српске, а где је југословенска историографија смештала западну границу Хрватске за време тзв. народних владара. У тадашњој Србији Порфиригенит набраја неколико градова, од којих су два у области Босне, а остатак у осталом делу Србије, међу њима и Соли, данашња Тузла.

Помињући територију Хрватске Порфиригенит наводи 11 жупанија од којих су се три према утврђеном мишљењу историчара налазиле на подручју Босне и Херцеговине. То су **Ливно**, **Плива** (подручје Општине **Јајце**) и **Песенте** коју су хрватски историчари идентификовали са жупанијом **Псат**. Није спорно да су се жупаније Ливно и Плива налазиле на подручју Босне, али заиста је тешко утврдити где се налазила жупанија Песенте. Занимљиво је да су ове три жупаније према тумачењима хрватских историчара територијално много веће, скоро гигантске у односу на жупаније на подручју **Далмације**, нарочито Песенте, која је већа од подручја којим управља полусамостални хрватски бан на подручју **Лике, Крбаве и Гацке**. Такође, они никад не саопштавају које жупаније су се налазиле на северозападу хрватске државе **од Нина до Истре**, а вероватно се на том подручју налазила жупанија Песенте. У једном једином раду који се појавио о овој жупанији, Вјекослав Клаић, Жупанија Псет (Песента) и племе Колунић, објављеном у Вјеснику Археолошког музеја у Загребу, број 15. из 1928. године. На самом почетку описујући **Колунић** и његов срез **Босански Петровац** каже да је тешко рећи који је народ тада живео у средњем веку, али да су муслимани који тамо живе старо становништво, а православни су досељени иако не наводи никакав извор нити литературу којим би то поткрепио. **Ово је чест случај код хрватских и бошњачких/муслиманским историчара који су на жалост неретко прихватили и српски историчари.**

Граница Србије с Бугарском на истоку, према Порфиригениту на југу, налази се код утврђења **Достиника** (како су најновија истраживања открила ради се о локалитету **Градина** код места **Врсјенице** или **Врсенице близу Сјенице на Пештери**,) као последње утврђење са српске стране границе и **Рас** као последње утврђење са бугарске стране границе.

Од тог места па до садашње међудржавне границе између Србије и Босне и Херцеговине има мање од 80 км регионалним путем број 191. **Тако долазимо до закључка да се територија прве Србије скоро па поклапала са територијом данашње Босне и Херцеговине.**

Нешто веће по обиму од ових граница су биле границе турског босанског пашалука и подручје стећака, који су присутни искључиво на српском етничком простору, нажалост у доброј мери бившем јер је **ту над Србима почињен геноцид** или су као верско конвертитство постали припадници других етничких заједница. Занимљиво је да се ти стећци претварају у ко зна какво симболичко средство негације присуства Срба на тим просторима а управо је обрнуто, јер су у њима **сахрањени људи који су носили имена и презимена која данас могу да се пронађу једино код православних Срба, написан ћирилицом која је два пута била забрањивана током 20. века као српско писмо, а коју данас Бошњаци/Муслимани с гађењем одбацују.**

У раном средњем веку још Летопис Попа Дукљанина и Ејхардови анали потврђују Порфирогенитову тврдњу да је Босна део Србије. Поп Дукљанин каже да је **краљ Светопелек** средином 8. века на сабору **у Дувну** поделио **Краљевство Словена на Приморје и Загорје или Србију.** Србију је поделио на **Рашку** (источно од Дрине) и **Босну** (западно од Дрине). Приморје је поделио на **Белу Хрватску** или Доњу Далмацију и **Црвену Хрватску** или Горњу Далмацију. У Летопису се о овоме каже да је Светопелек поделио земљу тако да је оне територије „дуж тока вода, које теку од планина према југу и уливају се у море, назвао је Приморјем. Оне дуж вода које теку од планина према северу и уливају се у велику реку Дунав, назвао је Србијом“. **Србију зове и Загорје или Планинском земљом је „поделио је на две провинције: једну, од велике реке Дрине према истоку све до Борове планине, назвао је Босном; другу, од исте реке Дрине према истоку све до Лапије и Скадарског језера, назвао је Рашком.“**

Ајнхард описујући ратове Франака око **820.** године са **кнезом Људевитом Посавским** каже да је овај побегао код Срба који су држали велик део Далмације, а који су били у његовом суседству.

Ни тај податак није одговарао хрватским историчарима па су тврдили да је Људевит побегао код Срба који су се налазили на Тимоку.

Пут од Сиска, где је столовао Људевит Посавски, до Тимока је дугачак око 600 километара, и тешко би се један мали владар с почетка 9. века усудио да га пређе и да се после тога врати у своју кнежевину да настави оружани отпор.

Дакле, у питању је још једна хрватска подметачина само да се не би прихватила чињеница да је Србија као земља била у Босни и Далмацији, те да су Срби староседеоци на тим просторима а не „дођоши“ који су дошли са турским освајањима.

У везу са Ајнхардовим догађањем доводи се и град **Срб у Лици**, на самој граници с Босном и Херцеговином, који можемо да означимо као најзападнију тачку прве српске државе, која се временом окретала ка истоку, а ово место остало српска оаза у територији окруженој Хрватима. Срб својим старим именом доказује да је ово био српски град много векова пре но што хрватски историчари допуштају веће присуство Срба на тим просторима.

Закључак овог кратког излагања је да сви извори из раног средњег века, настали у периоду пре 1000. године једнодушно тврде да је Босна била не само српска земља, већ централни део прве Србије на Балканском полуострву и да Срби у њој никако не могу бити агресори, досељеници, увезен елемент нити било шта слично. На жалост и Срби у Босни и Херцеговини под утицајем католичке и аустроугарске пропаганде а касније и хрватске и југословенске историографије пристају на статус „дођоша“ у Босни. Најбесмисленије у том настојању су „бошњачки“ интелектуалци који штитећи права своје псеудонације која је у сто година промениле више имена својатају средњовековну Босну.

Следбеници муслиманских турских освајача се идентификују и са султанима исламистима али и са **српском династијом Котроманића** чију је државу та иста азијатска пошаст уништила. Тако су муслимански борци и **муџахедини „шехити“ („Ел муџахедин“ јединица следи војну традицију султана Мехмед II Освајача** који је освојио Босну и уништио државу то јест династију чији су симбол љиљани) у једном бизарном историјском преокрету узели **љиљане који су били симол српске династије (и неколико хришћанских династија) као свој заштитни симбол.** То је отприлике као кад би неонацисти узели давидову звезду као свој симбол и са тим симболом организовали прогоне Јевреја. Још чудније и бизарније је то што су им Срби допустили да се ките српским симболима и за своје узели искључиво немањићи стег и славу Свети Стефан. Разумемо потребну ратног руководства да се кроз немањићко наслеђе уједине Срби са обе стране Дрине али је и **Босна српска колико и Србија а и Котромањићи и још старији владари Босне из првог миленијума нове ере били су исто тако Срби.**

Бранко РАДУН

ВИДОВДАН